

ממתק לישבת

זמני השבת
יחסיים תלמידי חפיה בארבע
כניסת השבת 5:13 5:19 5:28
אחרי השבת 6:26 6:28 6:27 6:28

נהנים עם איצי

חגיית: אין לנו בררה, אנחנו לא יכולות להשתמש בשיר שרותי כתבה. אין לנו סכוי לנצח בתחרות, עם קזה שיר!

שולמית: אבל היא השקיעה בו כל כך הרבה!

חגיית: זו הבעיה שלה. אף אחד לא הכריח אותה לכתב את השיר. את לא רואה שאין בו את כל הרעיונות שצריך לתחרות? קדימה, נכתב שיר חדש.

שולמית: רגע, בואי נחשב על רותי עוד רגע אחד. היא ממש תצטער אם כל העבודה שלה תהיה לחנם.

חגיית: נכון, היא תצטער, אבל מה אנחנו יכולות לעשות?

שולמית: אנחנו יכולות לחשב איך לגרם שיהיה לה הכי פחות צער. זו החוכמה שלנו!

חגיית: אני חושבת שאת צודקת. את יודעת למשל מהי הסבה הפנימית לכך שאסור לאכול בשר בחלב? זה מופיע בפרשת השבוע – "לא תבשל גדי בחלב אמו" – שלא נהרגל חלילה לאכזריות, לבשל את הבן, הגדי, בתוך חלב האם. ראיתי שכתוב, שמזה לומדים עד כמה צריך להזהר מאוד שלא לגרם צער לאף אחד.

שולמית: נכון, אם כל כך נזהרים לא לצער בעל חי, אז קל וחומר שצריך להמנע מלגרם צער, לשום יהודי. מה דעתך שנקח את הפזמון שרותי כתבה וגם את השורות הראשונות?

חגיית: רעיון מצוין! כך גם נזכה בתחרות, וגם באהבת ישראל.

רבי או סוחר?

תקציר: באשר היה רבי לוי: צחק כפרדיצ'וב אברך צעיר, לאחר שנים בהן היה סמוך על שלחן חותנו, עמד החותן על כך שרבי לוי: צחק עצמו: שמתלב גם בן בתי הפסקה. לשם כך שלח אותו לצ'רד בליפצ'יג עם צ'רו בסקף גדול ובלויי שני סוחרים. אך בליפצ'יג, הגיע רבי לוי: צחק להקפס עם שני הסוחרים - הוא (עם צ'רו בסקף): לפיד בבית הפדרש, והם: יצאו לחפש סחורה ראוייה.

טא לשמור על קדושת הגיליון
עריכה: ד. גרוזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אורנים רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עדי קפלון

להזמנות:
073-2480711

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

במסעתי הגימה

מאת עוזי קפלון

הילדים עצרו והתבוננו בדבר. מישאל תהה בקול. "נניח שנצליח להוביל כל כך הרבה מים מן הבאר אל המחסן - אף, הלא לא לנו המים הללו; של כלל אנשי העיר המה! ואנחנו לא קבלנו את רשותו של הממנה על המים..."

"אנחנו מדברים פה בדיני פקוח נפש ואתה מבקש לשאול רשות?!", התפעס גדעון. "וכי עבור עצמנו נקח את המים? הלא למען אנשי העיר כלה נעשה זאת!". ומישאל לא העז להתוכח עוד.

שלושה ימים לאחר מכן שבו הצפורים לצ'יץ בצמרות העצים, והחמה הציצה בין קרעי העבים. ילדי ירושלים ששו לצאת לשחק בחוץ, ורק ילדי בית המדרש של גדעון וחבריו, אלו הנאמנים לחכמים, היו רציניים וחרדים, לקראת המבצע הגדול שעומד להתרחש בלילה...

הם לא גלו לאיש מן המבגרים את תכניתם; חששו מהתנגדות. אפלו רב הרפינס לא היה בסוד הענין. כלם בקשו מהוריהם רשות לאחר לישון באותו לילה, עקב פעילות כתתית משתפת בנושא אהבת ישראל... מה שהיה נכון.

רועדים מקר התכנסו הילדים בהצות הלילה סביב הבאר הגדולה בדממה, כלם דליהם בידיהם. גדעון הסביר: "אנחנו נעבד בשיטת זריקת דם קרבן פסח. נעשה שורת ילדים מהבאר ועד המחסן. הראשון שואב מן הבאר ומעביר במהירות לזה שלצדו, וכך הלאה - האחרון מריק את הדלי בתנופה על העצים מעבר לגדר, ומחזיר את הפלי הריק, תוך שהוא מקבל לידו את הדלי המלא הבא... אין לנו הרבה זמן! הבה נתחיל!"

לפנות בקר התפזרו הילדים בדממה גאים ומאשרים, יודעים כי ב'סיבוב' הזה הם נצחו. שום לפיד לא יצליח להצית את העצים ספוגי המים!

תקציר: במהלך הבקור בביתו של אצבון, מאזין גדעון בחשאי לאביו של אצבון, חירם, הממתיק סוד עם חבריו הבריונים על 'תכנית האש הגדולה'...

באש ובמים

בקשי הצליח גדעון להתאפק עד כלות קריאת המגלה מפי רב הרפינס, ואז מהר ונגע בגלמתו. "דבר סתר לי אליך, רבי", לחש באזני רב הרפינס בנשימה טרופה, "זה עתה שמעתי במו אזני את אביו של אצבון מדבר על כך שבאשר יפסק הגשם, והעצים במחסן הגדול של בן ציצית הפסת יתיבשו, הם הולכים לשלח אש במחסן!"

פניו של רב הרפינס החוירו. "משראו הבריונים כי לא הצליחו להניח ידם על המפתח ולגנב את העצים, החליטו לשרפם... ואז, באין עצי הסקה, יאלצו תושבי ירושלים לבחור בין קפיאה למות בקר, לבין יציאה למלחמה... איזו תכנית שטנית!.. אפנה להתייעץ עם החכמים, כיצד לקדם את פני הרעה. בינתיים, לא טוב כי ידע אצבון את הדבר הזה, כי מה מאוד יכאב לבו על התנהגותו של אביו."

רק בחוץ עזפו גדעון בשקט את חבריו בהדשות הקשות. "עוד לנו כמה ימי חסד, בשל הגשמים הבלתי פוסקים", נסה לעודד מעט את חבריו המבהלים, "השאלה מה נעשה ביום השמש הראשון, כאשר יבשו העצים. לפי נחישותו של חירם, אביו של אצבון, ברור כי לא ימתינו אף לא יום אחד נוסף; להוטים הם לצאת למלחמה ודבר לא עומד בדרכם!"

"אנחנו נעמד בדרכם!", הכריז מישאל בהתרגשות. "חבבים לחשב על משהו". אליצפן נאנח. "איך בדיוק? הן די בלפיד בוער אחד להדליק את כל ערמות העצים אשר במחסן. הן תזכר כי רק גדרות גבוהות לו למחסן, אך לא קורת גג!" "יש לי רעיון!", קפץ גדעון בהתרגשות. "דוקא בזכות הגשם. הלא תזכרו את באר המים הגדולה אשר ליד המחסן..."

בבית משפחת גאולה

שרי: פורים זה חג מיקסים! רק חבל שזהו בכל כך קצר. אבל למחות נשאר מנינו משהו... כל החרים של המיקסים! אנחנו יכולים לחלק מהם לכל השכונה...

צביקה: לא רק מיקסים נשארו לנו מפורים. יש עוד משהו חשוב שנשארו לנו, ואפילו בתוספת...

שרי: חוץ מהמיקסים? אני אטמח לטמח, וגם לחלק...

צביקה: בטח, נשארה לנו שוקה! הרי "מטונקנס" אדר מרבים בשוקה! יוצא שובל שנהדוד יתר מתקדם, השוקה צריכה להיות יותר גדולה! בלי קשר לכך שפורים כבר עבר... ומשוקה כל כך גדולה אפשר לחלק לב-לב. לחוק, לטמח, לצור, לענות בפנים כאירות, לגרם למצב רוח טוב... ויש סגלה מיוחדת לשוקה הזאת, שהיא יכולה לפתח לנו את השוער לשוקה ממשלמת, טאין בה שום דאגה או עצב - לשוקת הגאולה.

הרבי מדבר לילדי ישראל

"וכשם שהשמחה צריכה להיות אצל כל אחד בעצמו, כך הוא צריך גם להשפיע משמחה זו ומאורה זו גם על כל הילדים שמסביבו, ולספר להם אשר: 'ליהודים היתה אורה ושמחה' - 'אורה זו תורה ושמחה זה יום טוב'... ומשמחה זו זוכים בקרוב ממש לשמח יחד עם משיח צדקנו, בשמחת הגאולה האמתית והשלמה..."

(הרבי מדבר לילדי ישראל חלק א, עמוד 245)

לנאמנותך ולמסירותך למדינה החליטה הממשלה להחזיר לך את כל כספך. באמרו זאת מסר לידי שלישים אלה ורב!

המופת האחרון הצטרף לראשון והפליא את כל הסביבה. כמה מהחסידיים נגשו אל הצדיק לספר לו כיצד התקינו דבריו עד תום. אך להפתעתם, כאשר התחילו לספר את מה שארע, גער בהם הצדיק: "אינני רוצה לשמע מכם לא מעשיות ולא מופתים. צאו מביתי!"

החסידיים ברחו בבהלה, מחשש להקפדת הצדיק, והדבר היה לפלא.

אחד מזקני חסידי רדומסק החליט לברר את פשר הדבר. באחת הסעודות שאל: "תמיד ידענו שהספור במופתי הצדיקים מחזק את האמונה, כפי שנאמר 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו'. מדוע אפוא הרחיק הרבי את מי שבאו לספר זאת?"

הביט בו הרבי במבט בוחן והשיב: "לאחר חטא העגל, כאשר הקדוש-ברוך-הוא אמר למשה רבנו 'אעשך לגוי גדול', יכול היה משה לחשב שמכיון שהגיע לדרגה נפלאה כל-כך, יוכל להרפות מעט מעבודתו. בכל-זאת עמד בנסיון ותבע שהקדוש-ברוך-הוא יסלח לישראל, עד שאמר 'ואם אין, מחני נא מספרך'.

"כך בכל דור ודור בוחנים מלמעלה את הצדיקים. נותנים להם אפשרות להראות מופתים, כדי לנסותם אם יכנס בהם חלילה רגש של גאווה והם ירפו מעבודתם. לכן בקשתי להרחיק את החסידיים ממני, לבל אפל חלילה לתחושות של ישות וגאווה."

מסרו את הסכום המלא לידי ראש המורדים. כאשר האב המשחרר שמע מבניו כי עצת הרבי מרדומסק היא שהביאה לידי הצלתו, פנה מיד לרדומסק, להודות לרבי. נהרה של שמחה שרתה על פני הצדיק כשקבל את פני הגביר. "הודו לה' כי טוב", קרא, אך לפתע פנה אל הבנים ושאל: "וכמה כפר היה עליכם לשלם?"

כאשר שמע את הסכום הביע הרבי את תמיהתו: "כל-כך הרבה?! הלא זה הון רב!". שוב פנה אל הגביר ואמר: "אם-כן, גם את הכסף יחזירו לך!..."

במדינה התחוללו בינתיים תהפוכות ותמורות. תחלה גברה יד המורדים, אך בהמשך הצליחו הרוסים להכניע את המרד. מחסניהם ורכושם הלאמו.

זמן קצר לאחר מכן נקרא הגביר אל משרדי הממשלה. נאמר לו כי בבדיקות שנערכו בספרי המורדים התגלה כי נגבה ממנו כפר של שלישים אלה ורב, בגלל סרובו לסייע להם.

הקצין הודיע לגביר: "מתוך הערכה

שלמה הפהן מרדומסק, בעל 'תפארת שלמה', אשר נודע בספורי המופת שנקשרו בשמו. הם פרוצו בבכי על אביהם הנתון בסכנת חיים, אולם הצדיק הורה להם להפסיק מבקים: "למה אתם עושים מזה ענין גדול כל-כך?!", שאל. "אביכם יתנה ויקרוב ויחזרו. לכל היותר יסתכם הדבר בתשלום כסף".

הבטחת הצדיק הרגיעה את הבנים, והם שאלו בהסוס: "מה עלינו לעשות?". השיב הצדיק: "עליכם לגשת אל ראש המורדים ולבקש ממנו לשחרר את אביכם". בניו של הגביר קבלו את ברכתו ויצאו לדרך.

לא קל היה להשיג פגישה עם מנהיג המורדים היחיד. רק לאחר מאמצים רבים הצליחו להתייצב לפניו. עם זאת, האיש קבל את פניהם בסבר פנים יפות, והדבר היה לפלא. הבנים נסו לשכנע אותו כי החשדות המיחסים לאביהם אינם נכונים. המנהיג לא קבל את טענתם, וקול תקיף שאל: "וכי לדעתכם הן אותו בית-הדין על לא-דבר? הוא סרב לסייע לכוחותינו, וזו עברה חמורה ביותר".

בטרם הספיקו הבנים לענות שנה פתאום ראש המורדים את טעמו, כאלו התרופד מעט, ואמר: "לפטר אותו מענש אי-אפשר, אולם אסכים לשחררו תמורת כפר. עוד היום עליכם להביא לכאן שלישים אלה ורב!".

מאשרים מהתפנית החדה הביעו בני הגביר מיד את נכונותם להביא את הכסף. אף שזה היה סכום עתק, במה נחשב הכסף לעמת הצלת חיי אביהם ממות. עוד באותו יום

קוראים בענין

צדיקים במבחן

נקישות רמות נשמעו על דלת ביתו של גביר העירה, הסמוכה לעיר רדומסק. בפתח עמדו נציגי המורדים הפולנים ובקשו לדבר עם הגביר בדחיפות. הגביר נעתר לפגוש אותם בחסר רצון, אך כששמע את דרישתם, ענה להם בלאו מחלט. הללו יצאו מהבית בזעם, מפזרים איומים רבי-משמעות.

זה קרה לפני יותר ממאתים וחמשים שנה. לאחר שנים של כבוש פולין בידי הרוסים התעוררו בני העם הפולני והרימו את נס המרד. ההתארגנות המחתרנית צברה כוח רב, והפילה את חתתה על כל התושבים. לעמת זה, האזרחים הרוסים, והיהודים בתוכם, לא אהדו את המורדים, ונמנעו מלסייע להם.

המורדים שבאו אל הגביר דרשו ממנו לפתח בעבורם את אוצרות התבואה והיין ואת מחסני המזון שברשותו. הם טענו כי מצרכי המזון נחוצים לאספקה בעבור הכוחות המורדים. הם אף הזיירו אותו כי סרובו נתפס בעיניהם כהקשלת המרד, והתוצאות יהיו בהתאם.

עברו כמה ימים והמורדים ממשו את איומיהם. הגביר נלקח בידי כוחות המורדים. הוא העמד למשפט מהיר ודינו נחרץ למות. היה ברור לכל כי המורדים מסגלים להוציאו להורג בכל רגע.

בניו של הגביר היו שבורים מהצרה שנחתה על ראשם. הם מהרו לצאת אל הצדיק רבי

דמות מהפרשה

לוי הלוי

הפהן סים את העליה לתורה בברכת "נותן התורה" וקולו של נפתלי הגבאי שלנו, נשא ברמה: "יעמד, לוי בן ר' אהרן, הלוי!".

טוב, זה לא חדש לי. אפלו שאני בחור צעיר, בתור לוי אני זוכה לקבל הרבה עליות!

מהרתי לגשת לבימה, נשקתי את אבנט הספר וברכתי את ברכת התורה.

במהלך הקריאה עקבתי אחרי הפסוקים וגליתי שהם מספרים על חטא העגל. התרעמתי על הגבאי: מה הוא חושב לעצמו, בגלל שאני צעיר ולא יודע - הוא יכול לתת לי עליה לא מצלחת?

אבא הסביר לי:

"העליה של חטא העגל נתנת בכונה ל'לוי', משום ששבת לוי לא חטא בחטא העגל! כל שבת לוי נקבץ אל משה כאשר קרא 'מי להשם אלי' והם גם סיעו לו להחזיר את העם למוטב... זו הסבה שהעליה ארכה כל-כך - כדי שכל הספור של חטא העגל יהיה בעליה של 'לוי' דוקא!".

התרצייתי.

"אגב", הוסיף אבא בחינה, "הפרשיה הזו היא בדיוק הסבה שאתה זוכה לעלות לתורה כל-כך הרבה ל'לוי'... כל הזכיות המיוחדות של שבת לוי נתנו לו מאז!".

מגלים עולם

במעבה הג'ונגל, מקום המצאותו של עץ הבלזה, עליו קראנו בשבוע שעבר, קינם מחסור בכוח אדם הדרוש כדי לכות את העצים ולהוציא אותם החוצה. במקום להשתמש בציוד כבד המקבל לנסור עצים, נכרתים עצי הבלזה בעזרת גרזן. שני פועלים מקומיים מושכים או מגלגלים את הגזעים אל הנהר הקרוב ביותר. שם, מחברים אותם ביחד לרפסודות ומשיטים אותם עד לנקדת האסוף. בגלל התנאים הגאוגרפיים והקשיים שישנם בשטח בשל היותו גבוה והררי, צות כזה מסגל לכות ולגלגל לנהר עד שני עצים ליום.

במנסרה נחתכים העצים לוחות גסים וגדולים, ונאזרים בחבילות ענק. לאחר מכן הם מושטים באניה לארצות-הברית להמשך עבוד אצל יצרני הטיסנים, מודלים ואחרים.

מחכימים ונהנים

מנוי מרחוק

כשנפטר הרב שמואל מוהליבר, רבה של ביאליסטוק, הציעו לראשי הקהלה למנות תחתיו את הרב מאיר-שמחה מדווינסק, שהיה יליד ביאליסטוק. בני הקהלה טענו שהם מעדיפים למנות רב מעיר אחרת ולא את בן-עירם.

כשהגיעו הדברים לאזני הרב מאיר-שמחה, הגיב בחיוב: בפרשת העגל מספר שכאשר בני-ישראל ראו שמושה רבנו מתעכב לרדת מן ההר, החליטו לעשות עגל ולקאורה תמוה הדבר, אם בקשו מנהיג במקום משה, הלאו היו יכולים למנות את אהרן אחיו?!

אלא - סים הרב מאיר-שמחה - עושי העגל סברו כי מוטב להם למנות עליהם מנהיג עגל, ובלבד שיהיה זר ולא ידוע, מלמנות את אהרן, הידוע ומכר לפל...